

Wachten op de trein

Kees Langeveld

Heeft u een hekel aan wachten op de trein? Ik niet! Als het maar op station Hillegom is. Sinds de opening van dit station in mei 2000 heb ik deze plek leren waarderen als een prachtige observatiepost voor vogels, waar een weldadige, landelijke rust heerst, zolang er geen treinen voorbij rijden. Je hebt hier vrij uitzicht over de bollenvelden. Links in de verte ligt De Zilk, met z'n karakteristieke kerktoren, en vrijwel de hele westelijke horizon wordt ingenomen door de Amsterdamse Waterleidingduinen.

Het is vandaag 11 mei. Ik zit dit stukje te schrijven in afwachting van een extra trein, want die van 8.20 uur is uitgevallen. Boven de bollenvelden klinkt de Veldleeuwerik, een vrolijk geluid dat het wachten draaglijk maakt. Soms 'klok' ik wel eens om te kijken hoe lang zo'n leeuwerik in de lucht blijft. Ruim vier minuten is het record, wat mijn eigen metingen betreft, maar het schijnt nog langer te kunnen.

Tussen de leeuweriken door roept de Zwarte roodstaart: een vragend, in hoogte oplopend, *tiediediediedie-die*. Ze broeden graag in de grote bollenschuren en -hallen. De mannetjes zijn nogal eens op de nok van het dak te zien. Dat gebruiken ze als zangpodium, en de Zwarte roodstaart is dan ook een goede bekende van veel bollentelers (al kennen ze hem niet altijd bij naam).

Opeens een keihard *tepliet-tepliet-tepliet!* De Scholekster komt langsvliegen. Even laten weten dat-ie er nog is. Hij vliegt zijn vaste rondje en houdt zich verder koest.

Pal voor mijn neus houdt een Kievitmannetje de wacht op een braakliggend stukje land. Hij zit er al het hele voorjaar. In zijn pogingen om de Kauwen weg te jagen heeft hij menig staaltje vliegkunst laten zien. Vorige week nog zag ik hem in z'n eentje als een Don Quichote zes van die zwarte pestkoppen bestrijden. Ja, pestkoppen; Kievit duikt met zoveel misbaar op het groepje Kauwen af, dat ze opvliegen en een eindje verder achter een tunnelkas gaan zitten. Eén blijft op het dak van de kas zitten kijken tot Kievit tot rust is gekomen en z'n plek op de grond weer heeft ingenomen. Dan vliegt de Kauw van het dak op, zeilt rustig langs de Kievit en roept dan heel even dat bekende *pèw*. Kauw rustig terug naar z'n kas, maar Kievit is natuurlijk over de rooie en begint weer te buiten en te roepen, dat het een aard heeft. Vandaag zijn er gelukkig geen Kauwen in de buurt. Da's wel zo rustig. De Kievit vliegt maar een enkele keer, kennelijk voor z'n eigen gemoedrust. In de stilte kan ik het brommen van de slagpennen horen. Ergens doet dat denken aan het

'mekkeren' van de Watersnip, alleen minder luidruchtig en lager van toon.

Genoeg nu over de Kievit, ik zie zojuist twee Patrijzen opduiken uit het groen. Wat zijn ze eigenlijk klein! Nu pas valt me op, dat ze niet groter zijn dan een stadskuif. Meestal zie ik ze door de verreijker en dan wil je de verhoudingen wel eens uit het oog verliezen. Patrijzen zijn trouwe bewoners van de bollenvelden. Deze twee heb ik hier al vaker gezien en gehoord. In januari stond het haantje 's morgens om half acht al te roepen in het donker, terwijl ik op de trein naar mijn werk stond te wachten. Het is een vrij onopvallend gekras. Je moet er op gespist zijn, want anders hoor je het niet. Toch een geruststellend idee dat ze zich in de bollenvelden aardig weten te handhaven, vooral als je bedenkt dat het Patrijzenbestand in ons land sinds begin jaren '60 met meer dan 90% is teruggelopen.

Nog voor het paartje Patrijzen het kale stuk land is overgestoken komt de trein. Jammer, want er is nog meer te zien en te horen op dit station. Misschien iets voor een volgende Fitis?